

LADISLAV KRAVČÍK

Ai

Kolibřík, ako dva články malička, visel vo vzduchu. Končeky krídel opisovali osmičky. Jeho telo tvorilo niekoľko tisícok fazetiek z diamantu. Otvoril ihlu zobáku, akoby chcel zaspievať, ale iba si odrgol. Nasledoval prd. Skôr ako stihol vydať ďalší zvuk z repertoáru odporností, mávla som rukou a odohnala ho. Vrátil sa.

„Ok – som hore...“ Osmičky na koncoch krídel sa ešte zrychlili.

„Tsunagi!“ Kolibrík vybuchol v spŕške karátov a očko mobilu pohaslo. Budík sa vypol.

Zostala som ešte chvíľku ležať – ale už iba chvíľku, lebo Tsunagi by mohol znova vyrukovať so snahou o moje prebudenie, založenou na ornitológii. Mala som sen. V tom sne som nemusela ráno vstávať a začať sa stresovať kvôli peniazom, čo mi nepatria. A ešte voľačo iné sa mi prisnilo...

Otočila som hlavu a na plachte pokrývajúcej penu matraca som uvidela odtlačok tela. Na stupnici krásy po prebudení jasná dvojka. (Jednotkou by bol samozrejme pohľad na tvorca toho odtlačku, ale nemôžem chcieť všetko.) Takže to nebol iba sen.

Tvorca mi tam však po sebe predsa len niečo zanechal. Čakala by som ružu, hologram, alebo 3DMMS. Uvidela som však vajička na slanine a toust s maslom. Nezabudol ani na pivo bez alkoholu.

Budem o tom (o ňom?) musieť popremýšľať.

Raňajky v posteli, pod oknom na ulici kroky ľudí a cvrlikanie, popískovanie a vyhrávanie iCars... Koľko je vlastne hodín? Ešte mám čas na sprchu...

•••

„Čau Judit. Vyzeráš dnes ako Nakagimabearsread spred týždna.“

„Break up, alebo break down?“

„Zisti si...“

Kretén. Pribrzdila som 2Wheel a zabočila do uličky k pul-
tu. Nakagima... Jediné čo som si o nej pamätala bolo, že ju
volakto hedžoval.

„Nakagima,“ povedala som ešte pred tým, než som si sadla.
Skrín mi vykreslil grafy. Nakagima... Je to ok. Break up. Takže
to bol kompliment. To nemôže povedať rovno?

„Au... Čo je to?“ Pod stolom na mňa poblíkávala akási
krabica. Včera to tu ešte nebolo a tak som si o to udrela ho-
leň. Vyzeralo to ako počítače pred tým, než som sa narodi-
la. Podľa všetkého, môj skrín a tento votrelec boli v spojení.
Musím volať ajtáka. Ale najprv portfóliá. Tak sa detičky ukáž-
te, čo ste vyvádzali cez noc.

Deriváty trochu pochudli. Niektoré reality a dlhopisy nie-
kolkých štátov zasa stúpili. Z opcí mám – ako inak – radosť.
Maintenancemargin v norme. Niet nad to, keď sa ráno všetko
darí. Grafy a histogramy sa na skríne prepletali, prehľadnosť
o ničom, ale čo keď pre Live3D zatiaľ nevynašli filter, ktorý by
prezeranie zdiskrétnil. A keď nechcem (a to teda nechcem!)
aby každý čo ide okolo hneď videl, o čo mám záujem, musím
si vystačiť s 2D zobrazením.

Po stole pultu sa odrazu rozbehol panáčik z plexiskla.
Dobehol ku mne a ja som ho plesla rukou po hlave. Toto čís-
lo nemám v zozname. Panáčik sa rozplynul.

„Ítího,“ povedala som polohlasne a foun na stole mi pre-
mietol 3D hologram ajtáka.

„Čo je?“

„Čo si mi to tu zasa nainštaloval?“

„Kde?“

„Ako to kde? Pod stôl...“

„Máš predstavu, pod koľkými stolmi som bol len dnes od rána?“ Hologram sa zamyslel, povráta sa ceruzkou v uchu, a potom mu svitlo. „Á... Ty myslíš Ai?“

„Hej. Je to tu na tom napísané. Ai. Čo to je?“

„To je taký modul. Vieš – počítače boli odjakživa založené na kombinácii HW/SW. Toto pracuje na novom princípe. Nemá to BIOS, nemá to OS, nemá to SW, nie je to programovateľné...“

„Tak na čo to tu je?“

„Má to od vás niečo pochytiť. Zatiaľ sa to tu iba učí. Nevšímaj si to.“

„Kto to nariadil?“

Hologram sa usmial a ešte pre tým než zmizol, pozdvihol oči k nebu, kde vo výške tridsiateho poschodia tušil existenciu Božstva zvaného Vedenie.

Tak fajn – nebudem si to všímať. A teraz musím pracovať. Panáčik z plexiskla sa znova roztancoval. Vezmem to? Vezmem to!

„Áno.“

„To som ja.“

„Kto?“ Na druhej strane zavládlo ticho. Vtedy mi došlo!

„Prepáč, som v práci. Zmätky a tak... Vďaka za raňajky.“

„Chutilo?“

„Bolo to skvelé. Všetko.“ A myslela som tým naozaj všetko.

„Obeduješ niekedy? Alebo iba pracuješ?“ Takže obed... Hm...

„Áno...“

„O kolkej?“

„Tak o pol druhej. V Trend Line.“

„Mám rezervovať stôl?“

„O pol druhej to už nebude problém.“

„Teším sa. Maj sa.“

Príma deň... Ale teraz už vážne musím začať makat!

Vedenie ÖMV Azerbajdžan potvrdilo, že sa v ložiskách, ktoré vyťažil ešte Wehrmacht znovu objavuje ropa. DJIA stúpol, SAX samozrejme klesol. Spoločnosti Kistler Aerospace havaroval nosič. (Nerobíme nič, čo sa týka vesmíru – zásady firmy.) Ikona Ai vpravo hore. V Tchien-ťine spoločnosť Skidmore, Owings and Merrill konečne dokončila komplex „Bambus nebies.“ Továrne na výrobu betónu a ocele sa budú sťahovať. Poistím si to derivátmi. Volá mi Myron z Johannesburgu. Objavil výhody bearspreads a chce helfnúť. Vezmem mu na čas pár opcií. Ikona Ai vpravo hore. Cyrix a Qualcom vraj budú fúzovať. Intel a AMD nereagujú. Fáma? Vrazím niečo do Macov. iCars? Áno. Aj keď tá ropa v Azerbajdžane by mohla znamenať... Nie, nie – renesancia motorov na benzín už asi nehrozí. Ikona Ai vpravo hore. Čo furt... Pre toto nemám rada, keď mi ku skrínu čokoľvek pripájajú. Kliknem? Nekliknem? Skúsím...

„Aký komodita ropa vesmírny let vzťah?“ Hlas znel ako robot z hry v rozhlase autora bez talentu. Akurát teraz mám čas zaškoľovať nejaký kus HW. Cancel! Hlas stíchol.

Kolko je vlastne hodín? Preboha...

„Prepáč, meškám...“ Sedel za stolom a bol po obedu. Má rozum. Postavil sa a pobozkal ma. Na líce.

„Už som chcel odísť. Dáš si?“ Sadli sme si.

„Práca... Knedlovepřozelo.“

„To tu vážne majú? V Trend Line? Myslel som, že tu dostanem tak akurát steak, alebo hamburger.“ Smial sa. Smiala som sa s ním. Bolo mi fajn.

„A čo ty vlastne robíš?“ opýtal sa ma neskôr, keď nám pri niesli pivo. Bez alkoholu.

„Som dealerka,“ povedala som a s úškrnom ho sledovala cez ofnu.

„No...“ zarazil sa, ale nie až tak veľmi, „a čo dealuješ?“

„Máš strach?“ Bavilo ma takto ho naťahovať.

„Nie, nie.“ Vyzeral, že ho to predsa len tak trochu vyľakalo. Nevydržala som a vyprskla. „Ale – robím tu u Sachsa. Som dealerka na burze.“ Uľavilo sa mu.

„No taká dobrá tráva... Alebo Herbalife...“ Dobre sa nám spolu smialo.

„A ty sa živíš čím?“ Moja mama by mala určite pocit, že naša konverzácia má istý sklz v čase. Po včerajšku...

„To by ťa nezaujímalo.“

„Nás na burze zaujíma všetko.“

„Vážne?“

„Vážne!“ Dopila som a mávla na čašníka. Dám si ešte. „Všetko so všetkým súvisí. V Andách mávne krídelkom motýľ a v Belize stúpne cena guána. A my potrebujeme vedieť, kedy a o koľko.“ Vyzeral, že ho to prekvapilo. Bol to pre mňa objav. Takže ešte existujú ľudia, ktorí o tomto nič nevedia?

„Som na observatóriu,“ povedal po chvíli.

„Astronóm?“

„Nie, fyzik.“

„O fyzike neviem nič. Iba že ste vyrobili vodíkovku. Mienite zasa niečo také vyrobiť? Lebo ak áno, burza sa určite pohne.“

„Ja som astrofyzik. Vodíkovky nevyrábam.“ Usmial sa.

„A burzou nehýbeš...“

„No – neviem... Pohlo by burzou, keby sme ohlásili objav sústavy planét?“

„Ako je to ďaleko od Zeme?“

„Asi dvetisícpäťsto...“

„Kilometrov?“

„Rokov. Ale svetelných.“

„Zabudni... Ani keby ste tam rovno objavili aj mimozemšťanov.“

„Pomohli by mimozemšťania?“ opýtal sa bez toho, aby som čokoľvek také čakala.

„Počkaj – ty vieš niečo o mimozemšťanoch? Takých naozaj? Nie bacily z Marsu?“ Prekvapenie som nepredstierala.

„Je to tajné...“ zamračil sa a bolo vidieť, že mierne znervóznel. „Ale pozajtra to bude aj tak vonku...“

„Čo bude vonku? Veď to už konečne vyklop!“ Normálne som znervóznela. Bolo mi jasné, že netuší, akú brizanciu by podobná informácia mohla mať. Zarobil by na tom Sachs a možno by to mohlo pomôcť aj mne. Konečne od Sachsa odísť. Mávol rukou.

„Pozajtra oznámia, že objavili štyri objekty na dráhe medzi Jupiterom a Marsom. Kurz smeruje k Zemi. Nikto sa k nim nehlási. Pokusy o nadviazanie spojenia sú zatiaľ bez úspechu.“

„Nemôžu to byť tie... Meteory?“

„Asteroidy. Nemôžu. Nezodpovedá veľkosť odrazu na radare. A máme už aj vizuálny kontakt.“

„Ako to – veď sú kdesi pri Jupiteri?“

„Teleskop v kráteri Lane presmerovali a teraz sleduje tie lode. Sú to celkom určite lode.“

•••

Nieko by si možno povedal – čo už. Chlieb kvôli ufónom nezdražie. Ihneď nie. Ale hodnoty množstva komodít, ktoré majú niečo s kozmom poletia hore. A vlny postupne cez rôzne deriváty, úložky, opcie, dlhopisy a vklady zalejú aj ceny obilia. Prečo? Burza nie je o racionalite. Burza je o pocitoch.

Moje portfóliá, ktoré boli ešte pred obedom tou najdokonalejšou ukážkou vajíčok vo viacerých košíčkoch mi odrazu začali pripadať... Ako to len povedať... No – odrazu som ich uvidela z pohľadu budúcnosti. A mala som z toho radosť? Nemala.

Info o ufónoch som si preverila. Bola to celkom fuška. Musela som ho presvedčiť, aby mi priniesol rôzne papiere, grafy, diagramy a listingy z množstva prístrojov a sond. Keď

potom večer od únavy z presviedčania zaspal, sedela som nad tým takmer až do rána. A vypracovávala stratégiu investovania. Večná škoda, že Sachs má zásadu neinvestovať do ničoho, čo má niečo spoločné s kozmom. Dnes však existuje množstvo finančných produktov, o ktorých možno ani samotný emitend netuší, na čo všetko sú naviazané. Sachs zarába. A ja s ním. A potom odídem.

•••

„Aký je vzťah medzi Gold Turbo Long 2051/05/05 a Erba Fut Jun51?“ Došla, zasa som omylom klikla na Ai. Zdá sa mi to, alebo sa naozaj zdokonalil? Tá jeho otázka je celkom na mieste. Opýtal by sa tak každý, čo by bez toho, aby vedel o ufónoch, sledoval moje investovanie. Aj hlas sa mu zmenil. No, chlapče, teraz na teba nemám čas. Práve to prebieha v médiách a ja ešte musím ukončiť túto operáciu. Šum, ktorý sa zodvihol nad pultmi mi signalizoval, že už je to vonku. Koniec. Cesta na ktorú som sa dala je od tejto chvíle bez návratu...

„...nepochybne prileteli z oblastí mimo hraníc našej sústavy. Teraz vidíte...“ Hlásateľa prehlušil ruch okolo pultov. Neskoro chlapi! Nikdy nedobehnete niekoho, kto má pred vami náskok dvoch dní.

„...a tak môžeme v stredu očakávať výsadok na palubu jednej z lodí. Budeme vás celý deň informovať. Pre CBS Ron Burgundy jr.“

„Tsunagi,“ pošlepla som na pol úst, „miláčika.“ Panáčik z plexiskla sa roztancoval po stole. Už nebol bez tváre.

„Ahoj,“ povedal.

„Tak už to prasklo. Sleduješ správy?“

„Áno. Budeme v balíku?“

„O tom sa nehovorí. Prídeš večer?“

„Jasné. Mám niečo priniesť?“

„Seba. Čau.“ Svet nemohol byť krajší.

„Súviseli akvizície z obdobia 2051/05/05 až 2051/05/10 so správou CBS 12:38 SELČ?“ Ai vpravo hore blikalo. Tak sa na to pozrime – už rozpráva bez toho, aby sa ho niekto pýtal.

„Nie.“

„Pult obsluha Judita – prečo ma nemáš rada?“

„No páni...“ ušlo mi.

„Nerozumiem.“

Mala som iba taký pocit, alebo Ai blikalo akoby s výčitkou?

„Nemám rada počítače. Strpím ich, ale nemám ich rada.“

„Aha. Ďakujem.“ Ai zmizlo. Čo tam po ňom. Teraz už bude všetko OK.

Sachs (a ja) sme za dva dni zbohatli ako Krézus. Čohokoľvek som sa dotkla, všetko sa menilo akoby zázrakom na zlato. Všetci nám chodili blahoželať, nikomu to nešlo do hlavy. A to ešte netušili, aký bude záver. Dnes večer mal výsadok z lode Titov vstúpiť na palubu plavidla mimozemšťanov. Pre túto príležitosť som pripravila balík nákupov, ktorý balvan zlata z tohto claimu zväčší dvakrát. Keď som sa na 2Wheel blížila k domovu, moju spokojnosť kalila jediná vec. Po celý deň som sa nemohla dovoliť miláčikovi. No nič – asi má veľa práce. Viem si predstaviť, ako to musí na všetkých observatóriách dnes vyzeráť.

Dala som si kúpeľ, saunu, ozón a masáž. Nechala som si namodelovať účes, prilepiť nechty a vysokými frekvenciami odstrániť chĺpky. Objednala si fľašu Mumm 2050 a pohár jahôd so šľahačkou. Prepla posteľ na vlnenie a zapla 3D. Chcela som si vychutnať okamih triumfu.

Začiatok som nestihla – nič to. Lúče reflektorov práve prepatravali chodbu lode, ktorú nevyrobili ruky pozemšťanov.

Niečo nebolo v poriadku.

Loď mimozemšťanov. Človek by čakal nevídanú techniku – niečo vo farbe chrómu, tvary, na aké nie sú zvyknuté oči,

design podliehajúci poliam energií, skrátka niečo, čo oko pozemšťana ešte nevidelo. Niečo, čo na prvý pohľad prezradí nadradenosť technológií z vesmíru nad tými našimi. Niečo, čo by sme mohli prevziať a tým posunúť úroveň našich vedomostí a techniky o míle vpred. Veď na tom bola založená celá stratégia mojich investícií.

Ale na záberoch bolo vidieť iba chodbu, a množstvo prachu. Keď sa jeden z prieskumníkov priblížil kamerou k stene a urobil detail, prešiel mi po chrbte mráz. Bolo vidieť, že pláty kovu tvoriace steny boli znitované! Ako v devätnástom storočí. Ako sa sem kurva na takom šrote dostali?

Panáčik z plexiskla sa odrazu roztancoval po mojej posteli. S hlavou plnou zmätku som to zodvihla.

„Ahoj.“ Iba sa mi to zdalo, alebo mal naozaj smútok v hlase?

„Ahoj. Prečo mi to celý večer nedvíhaš?“

„Pozeráš sa?“

„Jasné. Čo je?“

Odmĺčal sa. Potom si vzdychol.

„Asi budeš sklamaná. Tí mimozemšťania sú na úrovni nášho stredoveku.“

Čas, priestor aj vzduch v mojich pľúcach zamrzol. Som v riti.

„Ale..., ale... Ako je to možné? Ako sa sem dostali?“

„Vieš – každý si predstavuje, že priletieť sem z vesmíru je ktovieaká fuška. Že keď nie je v našich silách letieť tam, tak tí čo priletia sem musia mať bomba techniku a technológie. Nemusia. Stačia im motory na vodík a hibernácia. Oni sú niečo ako medvede. Prespia pokojne aj stáročia...“

„Ako dlho o tom vieš?“

„Asi päť rokov.“

„PÄŤ ROKOV!!!“ Nastalo ticho. Ošival sa.

„Aj kvôli tomu ti volám... Bolo to fajn – to medzi nami. A nechcem, aby si si myslela, že nie. Ale ja nepracujem na observatóriu. Dealujem pre Sociétés Générale. Podstrčili sme ti

tú informáciu, pretože sme potrebovali, aby sa do toho Sachs zamočil.“

„Prečo práve Sachs?“ opýtala som sa a myslela som tým
`Prečo práve ja?`

„No – vy máte predsa tú zásadu, že nerobíte nič, čo sa týka kozmu. O to to bolo dôveryhodnejšie.“

„Ty hajzel! Vieš čo to znamená? Som bez práce a bez peňazí...“

„Počkaj – ty si do toho vrazila vlastné prachy?“

„A ty by si to neurobil? Choď do prdele!!!“

Panáčik z plexiskla definitívne dotancoval.

Bolo ráno a musela som sa pozviechať. Tsunagi vytušil moju náladu a namiesto kolibríka sa ma snažil prebudiť čajníkom spievajúcim koledy. Netušil, že som hore celú noc a počítam straty.

No čo – aspoň budem v učebniciach. 1995 – Barings a Nick Leeson, 2052 – Sachs a ja. Čo do veľkosti krachu sme bez konkurencie. Idem sa pozrieť na bojisko.

Po príchode pred budovu veci prestali dávať zmysel. Kde sú televízne štáby, prečo riaditeľ nestojí na streche a neskáče dole? Naopak. Všetko vyzeralo byť v poriadku, nikde žiaden ruch a zhon.

Ponáhľala som sa k pultu.

Zrak mi dopadol na blikajúcu ikonu Ai. Ignorovala som ju a prebehla svoje portfóliá. Neverila som vlastným očiam. Všetko vyzeralo byť v poriadku. Akoby ten môj posledný hop alebo trop obchod zo včera vôbec neprebehol. Ako je to možné? Pomaly mi to začalo dochádzať. Klikla som na ikonu Ai.

„To si bol ty?“

„Otázka nejasná.“

„Dobre vieš, o čom hovorím! To ty si stopol ten včerajší obchod?“

„Áno.“

„Ako si vedel, že ho máš stopnúť?“ To, že má vôbec takú právomoc ma momentálne nezaujímalo.

„Mal som tušenie, že je nevyhnutné zastaviť ten obchod.“

„Počkaj – tým chceš povedať, že si sa rozhodol na základe pocitu? Tušenia? Úvahy založenej na niečom iracionálnom? To vy môžete?“

„Neviem. Mal som včera zlý pocit. A tak som to zastavil.“

„Ufff.“ Nevedela som, čo mám na to povedať. Moje súkromné prachy sú definitívne fuč. Ale nevyhodia ma... Nevyhodia ma?

„Budeš to hlásiť?“ Je jasné, že keď má právomoc pozastavovať moje obchody, má aj právomoc hlásiť to hore. Bol dlho ticho. Napokon povedal:

„Nebudem... Ak...“

„Ak čo?“ Ako podplatiť krabicu z plechu?

„Ak ma budeš mať rada.“

•